

Komisja Krajowa
80-855 Gdańsk, ul. Wały Piastowskie 24
tel. (58) 308-4480, (58) 308-4311, fax (58) 308-4219
sekprez@solidarnosc.org.pl

Gdańsk, dnia 27 lipca 2009 r.

DP / 386 / 09

Uwagi NSZZ „Solidarność”

do przygotowanego przez Komisję Ustawodawczą Senatu RP projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy (druk senacki nr 614).

Projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 marca 2009 r. (sygn. akt K 28/08), stwierdzającego niezgodność art. 103 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy z art. 92 ust. 1 Konstytucji.

Zaproponowana zmiana treści art. 103 projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy (druk senacki nr 614) pomija bardzo istotne ochronne dla pracowników przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej oraz Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 12 października 1993 r. w sprawie zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego dorosłych (Dz.U.93.103.472 ze zm.). Nowe brzmienie przepisu art. 103 k.p. nie przewiduje czasowego, do 3 lat, ograniczenia obowiązku zwrotu przez pracownika kosztów poniesionych przez pracodawcę na naukę w razie rozwiązania umowy. W praktyce często dochodzi do sytuacji, że umowa rozwiązuje się ponieważ pracodawca nie przedłuża z pracownikiem umowy terminowej z uwagi na brak pracy dla wykształconego na koszt pracodawcy pracownika. W przypadku braku odpowiedniej treści przepisu umowy zawieranej z pracownikiem na mocy nowego art. 103 ust. 8 k.p., pracownik taki musiałby zwrócić poniesione przez pracodawcę koszty nauki, podręczników i przejazdów, mimo, że umowa nie została przedłużona bez jego winy. Dlatego w celu ochrony pracowników przed nierzetelnymi pracodawcami, zasadne wydaje się uzupełnienie nowego art. 103 k.p. o dotychczasową treść § 6 ust. 1 rozporządzenia z dnia 12 października 1993 r. w sposób następujący:

„Art. 103. 10. Pracownik, który otrzymał od zakładu pracy świadczenia, o których mowa w art. 103 ust. 7 w trakcie nauki lub po jej ukończeniu w terminie określonym w umowie o której mowa w art. 103 ust. 7, **nie dłuższym niż 3 lata:**

- 1) rozwiąże stosunek pracy za wypowiedzeniem,
- 2) z którym zakład rozwiąże stosunek pracy bez wypowiedzenia z jego winy,
- 3) którego stosunek pracy wygaśnie wskutek porzucenia pracy

jest obowiązany do zwrotu kosztów poniesionych przez zakład pracy na jego naukę w wysokości proporcjonalnej do czasu pracy po ukończeniu nauki lub czasu pracy w czasie nauki, chyba że zakład pracy odstąpi od żądania zwrotu kosztów w części lub w całości.

11. Pracownik, który otrzymał od zakładu pracy świadczenia, o których mowa w art. 103 ust. 7, jest obowiązany, na wniosek zakładu pracy, do zwrotu kosztów tych świadczeń w części lub całości, jeżeli bez uzasadnionych przyczyn przerwie naukę w szkole lub jej nie podejmie.

12. Pracownik nie ma obowiązku zwrotu kosztów, o których mowa w ust. 10, mimo rozwiązania stosunku pracy, jeżeli zostało ono spowodowane:

- 1) szkodliwym wpływem wykonywanej pracy na zdrowie pracownika, stwierdzonym orzeczeniem lekarskim wydanym w trybie odrębnych przepisów, w razie gdy zakład pracy nie przeniósł go do innej pracy odpowiedniej ze względu na stan zdrowia i kwalifikacje zawodowe w terminie wskazanym w orzeczeniu lekarskim,
- 2) brakiem możliwości dalszego zatrudnienia ze względu na inwalidztwo lub utratę zdolności do wykonywania dotychczasowej pracy,
- 3) przeprowadzeniem się pracownika do innej miejscowości w związku ze zmianą miejsca zatrudnienia małżonka,
- 4) przeprowadzeniem się pracownika do innej miejscowości ze względu na zawarcie związku małżeńskiego z osobą zamieszkałą w tej miejscowości.”

Zamieszczenie w kodeksie pracy przepisu sformułowanego w powyższy sposób, spowoduje, że tylko w określonych w nim sytuacjach pracownik będzie zobowiązany do zwrotu pracodawcy kosztów nauki bądź będzie zwolniony z obowiązku ich zwrotu.

Z-ca PR. TWODNICZACEGO
Kom. si. Krajowej
NSZZ «Solidarność»

Jerzy Langer

SEKRETARZ
KK NSZZ «Solidarność»

Jacek Rybicki